

האקדמית נתניה

הפקולטה למשפטים

שנה ב' - מסלול ערב

עבודה מס' 1 -

סדר דין פלילי

המרצה: השופט רועי פרי

שם המגיש: לירון-דוד בטיטו

ת"ז : 205386204

1. ההליך בטרם הבאת מוטי העצור בפני בית המשפט :

א. מעצרו של מוטי והבאתו לתחנת המשטרה - השוטר אזולאי, ממרחב ירקון, עת שעבר במקום האירוע, רחוב הירקון בת"א בלבוש אזרחי, זיהה את ביצוע העבירה ע"י מוטי, ועצר אותו לפי סעי' 23(א)(1) לחוק המעצרים¹. על פי הסעיף הנ"ל, על השוטר להבחין בחשוד בעת ביצוע העבירה או סמוך לעבירה, כפי שנפסק להלכה² נדרשת מידת וודאות גבוהה על מנת לעצור אדם בלא צו שופט ע"פ הסעיף המנוי לעיל. כלומר נדרש חשד סביר, אשר נבדק במבחן אובייקטיבי - סובייקטיבי. במקרה דנן, ניחן כי אכן מוטי עבר את העבירה אל מול עיני השוטר ולכן השוטר אזולאי יכול לעצור את מוטי בגין עילה זו. הסעיף הנ"ל קובע כי ניתן לעצור אדם שעבר עבירה בת מעצר, מכאן שיש לבדוק האם העבירה שאותה עבר מוטי הינה עבירה בת מעצר. ע"פ סעי' 23(א)(7) לחוק המעצרים, עבירה בת מעצר הינה עבירה שאיננה חטא³. בהמשך המקרה ניתן לראות כי הוגש כתב אישום לפי סעי' 384 ו-413 לחוק העונשין⁴, ואילו שתי עבירות אלו אינן חטא, אי לכך השוטר אזולאי רשאי לעצור את מוטי. כמו כן, ע"פ סעי' 24(א) לחוק המעצרים, על העוצר להזדהות בפני החשוד, וכי במידה ומדובר בשוטר, על להזדהות ע"פ סעי' 5א לפקודת המשטרה⁵ הקובע כי במידה ושוטר אינו לבוש מדים ומשתמש בסמכות השיטור שלו, עליו להזדהות בכינויו כשוטר, והציג תעודת מינוי. משלא קרה כך ניתן לטעון לאי חוקיות המעצר ע"י השוטר אזולאי כמו כן, על העוצר להסביר לעצור את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר על פי סעי' 24(ג) לחוק המעצרים, מילוי תנאי זה הינו תנאי לחוקיות המעצר, קרי משלא נודע למוטי על סיבת מעצרו, לכאורה מעצרו אינו חוקי ויש לבטלו לאלתר, מנגד לכך, סעי' 24(ב) לחוק המעצרים אשר קובע חריגים לכלל המנוי בסעי' 24(א) לחוק המעצרים וכי אם סיבת מעצרו של מוטי הייתה ברורה לו מחמת הנסיבות, ניתן לפטור את השוטר אזולאי מחובת ההזדהות ומן ההודעה על סיבת המעצר. כמו כן, ניתן לטעון כי ניתן היה להסתפק בעיכוב ולא במעצר ע"פ סעי' 23(ג) לחוק המעצרים, אך מנגד לכך השוטר אזולאי יוכל לטעון לעלית מעצר של מסוכנות ושיבוש הליכי משפט.

סוגיה נוספת הינה העבר מוטי העצור לידיו של השוטר נחשון לשם הבאתו לתחנה, ראשית השוטר אזולאי כינה את מוטי "תכשיטי" דבר העלול לבוא בעוכריו של השוטר אזולאי מכיוון שאמירה כזו מעידה על התנהגות בלתי מכבדת כלפי העצור אך סביר להניח כי טענה זו תעלה חרס⁶. לפי סעי' 25(א) לחוק המעצרים, על השוטר אזולאי להביא את מוטי ללא כל דיחוי אל תחנת המשטרה למעשה לשון הסעיף אינה מבהירה האם על אותו השוטר או שמע ניתן להעבירו לידי שוטר אחר, לכאורה ע"פ סעי' 25(ב)(2) לחוק המעצרים, אם אין באפשרותו של השוטר אזולאי להביאו אל תחנת המשטרה או לחילופין למוסרו לידי שוטר אחר לשם הבאתו לתחנה, הוא רשאי להשאירו במקום המעצר. אי לכך ובהתאם לזאת ניתן להסיק כי אכן ניתן לקרוא לשוטר אחר שיוביל את מוטי אל תחנת המשטרה. בנוסף על השוטר אזולאי לערוך דו"ח מפורט אודות מעצרו של מוטי על לרגע העברתו לידיו של נחשון וזאת לפי סעי' 26(א) לחוק המעצרים. לעניין דבריו של השוטר אזולאי לשוטר נחשון, מחד ניתן לטעון כי אזולאי ראה את המתרחש ולכן קיבל עדות על כך בחושי ועל כן מסרה לשוטר נחשון. אך מאידך ניתן לטעון כי עדותו של השוטר נחשון הינה עדות מפי השמועה מכיוון שקיבלה משוטר אחר והחוקר חקר את מוטי על פיה, הווה אומר כי דוח הפעולה של השוטר נחשון מבוסס על פי השמועה. כמו כן, השוטר נחשון הפחית את המעצר בעיכוב לפי סעי' 67(ב)(1) לחוק המעצרים תו"כ זיהוי כנדרש בסעי' 5א לפקודת המשטרה⁷. אי לכך, שיש לעכב את מוטי למשך לא יותר מ-

¹ חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן "חוק המעצרים")

² בג"ץ 465/75 יצחק דגני נ' שר המשטרה, ל(1) 337 (1975)

³ ההגדרה למונח חטא מובאת בסעי' 24 (3) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977

⁴ חוק העונשין, תשל"ז - 1977

⁵ פקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א - 1971

⁶ בש"פ 2145/92 מדינת ישראל נ' ויקטור גואטה פ"ד מו (5) 704, 724 (1992)

⁷ שם

3 שעות וזאת לפי סעי' 73(ב) לחוק המעצרים. מנגד לכך, ניתן לטעון כי לא ניתן להפחית במעצר ראשוני את המעצר לעיכוב, וניתן לעצור את מוטי למשך 24 שעות וזאת מכוח סעי' 29(א) לחוק המעצרים. לעניין חקירתו של מוטי, אשר חקירתו נערכה בשפה האנגלית וזאת בניגוד לאמור בסעי' 2 לחוק סדר הדין הפלילי - חקירת חשודים⁸. אי לכך, סנגורו של מוטי יוכל לטעון כי מוטי לא הבין את דברי החקירה וכן לא ידע על מה הוא נחקר, במקרה כזה ניתן לטעון למחדל חקירה חמור אשר עלול להוביל לזיכוי של מוטי⁹.

ב. **עדותו של יקינטון** - לעניין מתן עדות של יקינטון, הוא זומן לתחנת המשטרה למתן עדות בנוגע לפריצה לרכבו וזאת מכוח סעי' 68(א) לחוק המעצרים. משך העיכוב כאמור לא יעלה על 3 שעות מכוח סעי' 73(ב) לחוק המעצרים. לאחר שלוש שעות או במידה וניתן אישור מהקצין הממונה יש לשחרר את המעוכב. אי לכך יקינטון שוחרר, ואף זומן בשנית לשם עריכת העימות בינו לבין מוטי.

ג. **דיון בזמן העיכוב של מוטי** - יש לציין כי בכל הזמן הזה ישנו פרק זמן של 3 שעות וחמש דקות מוטי מעוכב ולכן החלטת הקצין הממונה להאריך את עיכובו של מוטי לשם עריכת העימות הינה פסולה עקב העובדה שהארכת העיכוב אינה עומדת בתנאי המנוי בסיפא לסעי' 73(ב) באירוע של מספר רב של מעורבים. מנגד לכך, ניתן יהיה לטעון כי מעל מעורב אחד עונה להגדרת המונח "מספר רב של מעורבים" וכי הארכת העיכוב הינה כחוק. אי לכך יש לשחרר את מוטי בשעה 00:03 לכל המאוחר. ברם, לא כך קרה הדבר, האירוע אינו בעל מספר רב של מעורבים ולא הוחלט על מעצרו של מוטי ע"י הקצין הממונה, אזי העיכוב הנ"ל הינו עיכוב שלא כדין ע"י המשטרה, אך בעת הליך מעצר הימים דבר זה לא יגרע מן האפשרות כי בית המשפט יעצור חשוד בהליך מעצר הימים חרף הפגם במשך העיכוב.¹⁰

2. הליך מעצר הימים:

א. **סמכות מקומית** - ע"פ סעי' 3 לחוק המעצרים, אשר קובע את הסמכות המקומית בית המשפט הראשי לדון במעצר בהליך הימים הינו בית המשפט במקום מעבר העבירה או מקום הימצאות היחידה, במקרה דנן שניהם נמצאים בתל אביב קרי, יש לדון בתיק זה בבתי המשפט של מחוז שיפוט ת"א. על כן בית המשפט השלום בפ"ת השייך למחוז שיפוט מרכז אינו יכול לדון בבקשה להארכת המעצר מכוח הסמכות המקומית ועליו להעביר את הדיון בתיק לבית המשפט השלום אשר שייך למחוז שיפוט ת"א. מנגד לטענה זו יש להעלות בטענה מקדמית על חוסר הסמכות המקומית מכוח סעי' 149(1) לחסד"פ¹¹ אילו תתקבל טענה זו, מכוח סעי' 150 לחסד"פ, ניתן לבטל את כתב האישום או לחליפין להעביר את מקום הדיון לפי סעי' 79 לחוק בתי המשפט¹², ולדעת הספרות¹³ סביר שהדיון יועבר מאשר כתב האישום יבוטל. בנוסף, אם טענה זו לא תעלה כטענה מקדמית, אזי על מנת לטעון אותה יש לקבל את אישור בית המשפט וזאת מכוח הסיפא לסעי' 151 לחסד"פ. לעניין בית משפט השלום, ע"פ סעי' 2(1) לחוק המעצרים, הסמכות לדון בתיק מעצרים בטרם הוגש כתב אישום הינו לבית משפט השלום. לעניין הגשת בקשת המעצר, ככלל הליך מעצר ימים מנוי בסעי' 13 לחוק המעצרים, סעיף זה אשר מקנה את עילות המעצר שבגינן שופט יכול להורות על המשך מעצרו של חשוד. במקרה דנן עילת המעצר אשר בגינה מבוקש הארכת המעצר של מוטי הינה מעצר לצרכי חקירה וע"פ סעי' 13(א)(3), לא ניתן להאריך מעצר בגין עילה זו למשך יותר מחמישה ימים. אי לכך בקשת הארכת המעצר אינה תקפה. מנגד לכך ניתן לטעון כי בשל פגם טכני עדיין ניתן להותיר במעצר אדם כפי שניתן להרשיעו חרף אותו הפגם.¹⁴

⁸ חוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב, 2002 (להלן: "חוק חקירת חשודים")

⁹ ת"ד (תעבורה ת"א) 5279-03-15 מדינת ישראל נ' אבאו ארס (פורסם בנבו, 06.12.2015)

¹⁰ בש"פ 3979/98 מדינת ישראל נ' דרור ג'נח (פורסם בנבו, 24.06.1998)

¹¹ חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב, 1982 (להלן: "חסד"פ")

¹² חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד, 1984 (להלן: "חוק בתי המשפט")

¹³ י.קדמי על סדר הדין הפלילי (חלק שני), תשס"ט-2009, הוצאת דיונון, עמ' 1240

¹⁴ תת"ע (תעבורה ת"א) 3095-06-14 מדינת ישראל נ' אחמד דעאס (פורסם בנבו, 16.03.2015)

ב. **חומר החקירה אשר הוגש לשופט משפטי**: דוח הפעולה ודוח העיכוב של **השוטר נחשון**, כאמור לעיל, דוח זה הינו דוח של עדות מפי השמועה, כיוון שהשוטר אזולאי אמר לשוטר נחשון כי מוטי התפרץ לרכב וגנב כסף. אשר עדות מפי השמועה אינה קבילה, **מנגד בפסיקה**¹⁵ ניתן לראות כי אמרה שניתנה ע"י ממלא תפקיד (איש מרות, במקרה דנן שוטר) היא לא תיחשב כעדות מפי השמועה ותהא קבילה. דבר נוסף אשר לא הובא בפני השופט הינו **תיעוד של החקירה לכל הפחות בכתב**¹⁶, כלומר יכולה לעלות טענה כי החקירה לא תועדה כנדרש **בסעי' 4 לחוק חקירת חשודים** ואף ישנה העלאת חשד כי החקירה לא נוהלה כנדרש בחוק וכי שוב נפגעו זכויותיו של מוטי כעצור.

ג. **מהלך דיון מעצר הימים** - השופט משפטי לא התיר לסנגורו של מוטי לשאול שאלות את הטוען המשטרתי, לפי **סעי' 15(ד) לחוק המעצרים**, סנגורו של מוטי רשאי לחקור את השוטר על הבקשה, אומנם השוטר יכול לבקש שלא לענות בפני עורך הדין על השאלה אלא רק לאוזני השופט מכוח **סעי' 15(ו) לחוק המעצרים**. אי מתן האפשרות לחקור את הטוען המשטרתי, עלולה להצביע על התחמקות ממענה על שאלות העלולות לשחרר את מוטי מן המעצר. **לעניין הדיון בבקשת הארכת המעצר**, למעשה לטענת הטוען המשטרתי להארכת המעצר בשישה ימים היא אינה ברורה הלא כבר רוב הראיות נאספו, ואף טביעות האצבע שנמצאו ברכבו של יקינטון נלקחו לבדיקה ע"י המז"פ. ניתן לחשוב כי השופט האריך את מעצרו של מוטי עקב שתי העילות הנוספות העולות מתוך הסעיף, **עילת המסוכנות לפי סעי' 13(א)(2) לחוק המעצרים** כי לאחר העימות עם יקינטון, מוטי עלול לפגוע בו ולסכן אותו; והן על פי **עילת השיבוש לפי סעי' 13(א)(1) לחוק המעצרים** עקב החשש כי מוטי ינסה לברוח מן הארץ ולא להתייצב להליכי משפט. גם כאן השופט צריך לשקול את חלופת המעצר (מעצר בית, מעצר בפיקוח אלקטרוני, שחרור בערובה וכו'). בעת הגשת התיק בשנית שישה ימים לאחר הארכת המעצר, רק אז הוצג בפני השופט תיק החקירה, ומה שהיה חסר זוהי רק חוות דעת של מעבדת מז"פ לעניין מציאת טביעות האצבע, על כן סנגורו של מוטי יוכל לטעון כי מעצרו של מוטי ללא צורך ממשי במוטי, פוגע באופן שאינו מידתי בחירותו, ולכן יש לשקול חלופות מעצר אשר יפגעו פחות בחירותו¹⁷, ובנוסף הן נגזרות מסמכות המעצר¹⁸, יתרה מכך, ניחן בפסיקה כי כאשר נותר הצורך בדו"ח מז"פ לשם טביעת אצבע, יש לשחרר את העצור ולא להותירו במעצר¹⁹ אי לכך, ניתן לטעון אך לשחררו של מוטי ממעצר מנגד לטענה זו, ניתן לטעון כי כל עוד חוות הדעת לא התקבלה החקירה נמשכת, ולכן ניתן להשאיר את מוטי במעצר²⁰. לציין כי גם לאחר השלמת הליך החקירה במלואו כולל המצאת דו"ח ממצאים של מז"פ, השופט מותיר את מוטי עצור יום אחד נוסף, למעשה העילה לצרכי חקירה נגמרה ובנוסף המסוכנות לשיבוש הליכי משפטי פחתה על כן על השופט היה לשקול בכובד ראש את עניין חלופת המעצר. **לחלופה המיטיבה יותר עם החשוד**.

ד. **החלטת בית המשפט**, ככלל כאמור לעיל, בית המשפט אינו רשאי להאריך בפעימה אחת מעצר ימים לשם צרכי חקירה **למעלה מחמישה ימים**. בנוסף, לגבי קביעתו של השופט על קיומן של **ראיות לכאורה**, ככלל כאשר מדובר במעצר ראשוני, כפי שמובא במקרה דנן, רמת הדרישה לראיות לכאורה **הינה נמוכה**²¹ עקב העובדה שהחקירה נמצאת בשלביה הראשוניים. מן האמור לעיל נובע כי בית המשפט אשר עצר את מוטי לא פעל כשורה, ניתן להגיש על הליך זה **ערר בזכות אל ביהמ"ש המחוזי בת"א** ושם ידונו בסוגיות אלו.

¹⁵ ע"פ 236/88 אברהם איזמן נ' מדינת ישראל, מד(3) 485 (1990)

¹⁶ ע"פ 334/86 סאלח בן חמודי סבאח נ' מדינת ישראל, מד(3) 857 (1990)

¹⁷ בשי"פ 537/95 עימאד גנימאת נ' מדינת ישראל, מט(3) 355 (1995)

¹⁸ בשי"פ 952/00 מדינת ישראל נ' דרור חוטר-ישי, נד(1) 638 (2000)

¹⁹ בשי"פ 5492/98 ברונסון נ' מדינת ישראל (4.9.98)

²⁰ עמ"י (ב"ש) 18244-01-15 אזברגה נגד מדינת ישראל (11.1.15)

²¹ ע"פ 476/78 ביטון נ' מדינת ישראל, פ"ד לג (2) 757

3. הליך הגשת כתב האישום ומעצר עד לתום ההליכים :

- א. **הצהרת תובע** - התובע לא הצהיר כי לאחר סיום החקירה בכוונתו להגיש כתב אישום כנגד מוטי. אולם, מנגד ניתן לטעון כי כתב האישום הוגש לבית המשפט יום לאחר מתן חוות הדעת. על כן, מחד ניתן לטעון לפי סעי' 17(ד) לחוק המעצרים כי במידה ולא הצהיר התובע על כוונתו להגשת כתב אישום אין, יש לשחרר את מוטי, אך מאידך עקב קבועי הזמן הקצרים בין סיום החקירה לבין הגשת כתב האישום, ייטען כי ניתן להסתמך על האקט עצמו כהצהרה.
- ב. **סמכות עניינית** - כאמור כתב האישום הוגש אל בית המשפט המחוזי, העבירות אשר בגינן הוגש כתב האישום, אינן עבירות המצדיקות דיון ראשוני במחוזי אלא בשלום, מכאן ע"פ סעי' 51(א) לחוק בתי המשפט הדיון בתיק זה הינו בסמכות בית משפט שלום ולכן יש להגיש את כתב האישום לבית המשפט המתאים מבחינת הסמכות העניינית וכתוצאה מכך הדיון במחוזי בתיק זה הינו פסול. אי לכך גם בהתאם סעי' 2(2) לחוק המעצרים, יש להגיש את בקשת המעצר עד לתום ההליכים לבית משפט השלום. לציין כי על פי הסמכות המקומית לפי סעי' 60(א) לחסד"פ יש להגיש את כתב האישום לבית המשפט השלום בתל אביב. כמו כן, ע"פ סעי' 149(2) לחסד"פ ניתן לטעון בטענה מקדמית על חוסר סמכות עניינית, ואילו בית המשפט רשאי להעביר את הדיון לבית המשפט אשר מוסך לדון בתיק מכוח סעי' 79 לחסד"פ. לדעתו של השופט (בדימוס) קדמי²², אילו טענה זו תישמע במהלך המשפט ולא בטענה מקדמית כל עוד לא ניתנה הכרעת דין ניתן יהיה להעביר את הדיון לבית משפט מוסמך. לציין כי טענה זו בשונה מן הטענה לחוסר סמכות מקומית לעיל, כי במידה והדיון יתקיים ללא סמכות מקומית דינו של הדיון להיות בטל מעיקרו.
- ג. **הסכמה לגבי קיום הניצוץ הראייתי** - קביעת הניצוץ הראייתי נעשית ע"י השופט אשר מתרשם מתשתית ראייתית היכולה לתמוך בהארכת המעצר. למעשה ע"פ סעי' 21(ב) לחוק המעצרים על בית המשפט לקבוע ראיות לכאורה המצדיקות את מעצרו של מוטי עד לתום ההליכים. כמו כן, עליו לשקול חלופות מעצר ואף לקבוע אותן במידה והן משיגות את מטרת המעצר זאת מכוח סעי' 21(ב) לחוק המעצרים. אי לכך, על בית המשפט לשקול ואף להעדיף את חלופות המעצר על פני הותרת מוטי במעצר עד לתום ההליכים. לעניין הבקשה לדחיית הדיון בהארכת המעצר, על אף האמור בסעיף לעיל, במידה וסנגורו של מוטי מעוניין ללמוד את חומר החקירה שבתיק, הוא יכול לבקש דחייה של הדיון ומשמעות הדבר שמוטי יותר במעצר עד למועד זה בכפוף לתנאים המנויים בסעיף. זאת מכוח סעי' 21(ד) לחוק המעצרים. מכאן שהארכת מעצרו של מוטי עד למועד המשך הדיון בהארכת המעצר הינה לגיטימית ואין פסול בה.
- ד. **דיון במעצר עד לתום ההליכים** - עת שהשופט עיין בתיק וקבע את קיומן של ראיות לכאורה, במאזן הסתברויות, מחד ניתן לטעון כי אכן ישנה מסוכנות מובהקת שמא עלול מוטי לפגוע יקינטון ואז ניתן להקיש מן ההלכה²³ כי כאשר המסוכנות היא מובהקת מתייתר הצורך לדון בחלופות המעצר, בנוסף ייטען כנגד מוטי כי שחרורו עלול להוביל לשיבוש המשפט, בין אם זה הדחת עד וכדומה. מאידך, ניתן לומר לפי דבריו של כב' השופט עמית²⁴ כי כאשר מדובר בעבירת רכוש פשוטה כפי שבמקרה דנן, אזי עבירה זו אינה מקימה עילת מעצר לא רק בעבירות רכוש מתוחכמות. מנגד לכך, ניתן לטעון למסוכנות של מוטי במידה ויוכח כי הוא פורץ לרכבים באופן שיטתי²⁵. בנוסף, ישנה ידיעה מודיעינית אשר ניתן לטעון לתוקפה כראיה לכאורה או שמא היא אינה ראיה לכאורה, קל וחומר כי אכן ידיעה מודיעינית היא אינה ראיה קבילה, אך בהליך מעצר עד תום ההליכים, רשאי בית המשפט להסתמך בראיות אלו²⁶, אי לכך, הידיעה המודיעינית היא קבילה

²² י. קדמי בספרו עמוד 1250

²³ בשי"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 08.01.2010)

²⁴ שם

²⁵ בשי"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל, נב(4) 268 (1998)

²⁶ בשי"פ 597/93 מדינת ישראל נ' צ'רלי אבוטבול, מז(1) 340 (1993)

כראיה לכאורה ואכן ניתן להסתמך עליה בדבר הארכת המעצר עד לתום ההליכים. בנוסף לכך, ניתן להקיש לדעת המיעוט אליבא דכבוד השופט חשין²⁷ כי התפרצות לרכב היא עבירה נפוצה וכמעט נטולת סיכון, וכי מוטי עלול שוב לבצע אותה, מכאן קמה עילת המסוכנות.

ה. **דיון בתסקיר שירות המבחן** - על מנת לקבוע חלופת מעצר, יש לפעול על פי מבחן דו שלבי²⁸; יש לבדוק האם חלופת המעצר עלולה להפיג או להפחית את המסוכנות של מוטי, כאן למעשה ניתן להשית על מוטי מעצר בפיקוח אלקטרוני אשר ישיג את אותה המטרה ויפיג את המסוכנות שלו. מכיוון שהשופט מחוון שלל את עתירת סנגורו של מוטי, יש לשאול את השאלה האם ראוי לזמן בתסקיר שירות מבחן מקום בו ישנו קושי לשופט לבחון חלופת מעצר אליבא דכבוד השופט עמית²⁹ ראוי לזמן תסקיר שירות מבחן מקום בו ישנו קושי לשופט לבחון חלופת מעצר ע"פ המבחן הדו שלבי³⁰. במקרה דנן, מחד ניתן למצוא קושי שכזה שכן, ניתן להוכיח כי חלופת מעצר תשיג את אותה המטרה שלשמה מוטי עצור, ומאידך אם לחובתו יש הרשעה של שימוש בסם לצריכה עצמית, אזי עצם היותו בביתו עלול להגדיל את המסוכנות שלו ולכן יש להותירו במעצר עד לתום ההליכים.

ו. **מועד הדיון העיקרי בתיק** - מכוח סעי' 60 לחוק המעצרים, נאשם שלא החל הדיון העיקרי בתיק תוך 30 יום מיום עת הגשת כתב האישום, ישוחרר מן המעצר וניתנת האפשרות לערובה. מכאן נשאלת השאלה מהו מועד תחילת הדיון, ע"פ סעי' 143 לחסד"פ, ועל דעת השופטים בך ומלץ³¹ מועד תחילת הדיון העיקרי הוא יום הקראת כתב האישום, כלומר על פי העובדות לא ידוע האם בוצעה הקראה של כתב האישום למוטי, אם היא לא בוצעה, אזי יש לשחררו בתוך שלושים יום דהיינו ב-9.2.18, במידה ואכן מוטי ו/או סנגורו הסכימו לדחייה נוספת אז על פי הסיפא לסעיף זה ניתן להאריך את המעצר ב-30 ימים נוספים ואז הליך זה תקין.

ז. **הגשת הערר לבית המשפט העליון** - כאמור, מכיוון שהדיון במעצרו של מוטי אמור היה להתדיין בבית משפט השלום, אזי הערר יוגש בזכות אל בימה"ש המחוזי ואל העליון ברשות. זאת מכוח סעי' 40(3), וסעי' 41(א) לחוק בתי המשפט³². בנוסף, ע"פ סעי' 53(א) לחוק המעצרים, ניתן להגיש ערר על החלטת בית משפט קמא בפני ערכאה שיפוטית גבוהה יותר בזכות דהיינו מכיוון שהדיון נדון במחוזי אזי ניתן להגיש לעליון ערר וישנה חובה לדון בו. ע"פ סעי' 53(א1)(2) לחוק המעצרים, העליון ידון בבקשה בשופט יחיד והוא ראשי לדחות אותה על הסף מבלי לשמוע את הצדדים, על כן, השופט קשובי אינו ראוי לדחות על הסף את הערר הנ"ל.

²⁷ בשי"פ 537/95 עימאד גנימאת נ' מדינת ישראל, מט(3) 355 (1995)

²⁸ בשי"פ 5467/17 עמוס רוקח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.08.2017)

²⁹ בשי"פ 27/15 עלי יונס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.2015)

³⁰ ראה הי"ש 24 לעיל

³¹ ע"פ 4912/91 ירון תלמי נ' מדינת ישראל, מח(1) 581 (1993)

³² ראה הי"ש 17 לעיל